

for ikke at gaa højere end til de 5 000 Kr., og jeg anbefaler altsaa dette.

Ved Ændringsforslag Nr. 11 til § 11 foreslaar Udvalget indskudt et nyt Punktum, som siger, at de i Paragraffen omtalte Bøder skal tilfalde Kommunens Hjælpekasse. Vi finder det rigtigt, at det staar i Paragraffen, hvor Bøderne skal gaa hen, og vi finder ogsaa, det er det rette Sted at lade dem gaa hen. Ændringsforslag Nr. 12 om at indsætte en ny § 13 tilsigter at udruste Kommunerne noget stærkere i Retning af at kunne faa de paalignede Skatter inddrevet. Dette Forslag er for øvrigt stillet af den højtærede Indenrigsminister, men et Flertal i Udvalget har kunnet tiltræde det.

Maa jeg saa blot sluttelig sige, at jeg under de Forhandlinger, vi har ført med den højtærede Minister, har faaet det Indtryk, at alle de af Udvalget eller dets Flertal stillede Ændringsforslag kan billigges og tiltrædes af Ministeren, medens han derimod ikke kan tiltræde Mindretallets Ændringsforslag; men det vil vi jo faa nærmere at høre om, naar Ministeren faar Ordet. Med disse Bemærkninger skal jeg indstille samtlige af Udvalget eller dets Flertal stillede Ændringsforslag til det høje Tings Vedtagelse.

Piper: Under første Behandling af denne Sag havde jeg Lejlighed til at udtale min Tilslutning til det Hovedformaal, som tilsigtes med Lovforslagets § 1. Naar mine Meningsfæller i Udvalget og jeg ikke har kunnet slutte os til Flertallet, er det ikke, fordi der er en Principforskel mellem os, men fordi der er en Gradsforskel; men denne Gradsforskel er alligevel saa stor, at vi maa tage vort eget Standpunkt. Det er navnlig Bestemmelserne i § 1, som vi har maattet tage Særstandpunkt til, om Nedsættelserne eller Tillægene. Flertallet foreslaar ganske vist de af Folketinget vedtagne Sætsler modereret, og deri ligger der jo i og for sig en Indrømmelse af, at det, jeg fremhævede ved første Behandling, og som for øvrigt ogsaa blev fremhævet af den ærede Ordfører, der nu talte, er berettiget. Vort Standpunkt er det, at vi fuldt ud kan tiltræde, at Grænsen for det tvangsfrie Skøn hæves i Landkommunerne til 1 000 Kr. og i Købstadkommunerne til 1 300 Kr.; mine Meningsfæller og jeg gaar endogsaa noget videre end Flertallet, idet vi ønsker denne Skønsgrense forhøjet i Landkommuner, hvor man ikke har Kildeartsbeskatning, til samme Beløb som i Købstæderne, 1 300 Kr. Der-

imod mener vi, at der ikke bør tilstedes yderligere Forhøjelse, end der findes i Lov Nr. 85 af 1903. Den Udvidelse af Rammerne, der finder Sted ved det af os stillede Forslag, er saa rundelig, at det vil tilvejebringe en mægtig Forskydning i hele Kommuneskattens Paaligning og ogsaa en stærk Forskydning i Ligningsprocenten. Vi kan derfor ikke billige, at man gaar videre. Det er en midlertidig Lov, og derfor burde man gaa mere forsøgsvis til Værks. Mine Anskuelser her har i øvrigt faaet fuld Tilslutning fra den højtærede Ordfører, der nu talte. Ogsaa han har frygtet at gaa for langt i dette Tilfælde. Forskellen mellem de Standpunkter, vi indtager, ligger altsaa deri, at Ordføreren dog er gaaet noget ind paa den Vej, som har været foreslaaet fra Indenrigsministerens Side, medens vi fra vor Side mener, at man ganske burde afholde sig derfra. I Henhold hertil stiller Mindretallet Ændringsforslag Nr. 1, hvorved man indskrænker sig til at forandre det Beløb, der ligger indenfor Skønsgrensen, i Landkommuner med Kildeartsbeskatning til 1 000 Kr. og i Købstadkommuner o. s. v. til 1 300 Kr. med et Børnefradrag paa 200 Kr. At dette Børnefradrag skal finde Sted, før Forhøjelses- eller Nedsættelsesprocenten bringes i Anvendelse, følger ganske af sig selv og har vor fulde Tilslutning.

Om Ændringsforslaget under Nr. 3, som er stillet af et Flertal, skal jeg sige, at vi fra vor Side i og for sig intet har imod, at man ved dette Ændringsforslag søger at præcisere, paa hvilken Maade Forhøjelses- eller Nedsættelsesprocenten skal anvendes, men at vi ikke har set os i Stand til at være Medforslagsstillere til dette Ændringsforslag, da det ikke vilde forliges med Affattelsen af det af os stillede Ændringsforslag.

Det blev af den ærede Ordfører omtalt, paa hvilket overordentlig sent Tidspunkt dette Lovforslag er fremkommet. Skatteligningen er allerede vidt fremskreden i mange Kommuner, og derfor vilde det efter min Mening have været det rigtigste, at dette Lovforslag havde hvilet, eller, rettere sagt, at man havde faaet Tid til ordentligt at gennearbejde det, selv om det saa først blev gældende for det næste Skatteaar, 1921 - 22. Man har imidlertid fra Ministerens og Flertallets Side lagt megen Vægt paa, at Lovforslaget skulde fremmes nu, idet der er Kommuner, som venter derpaa, men jeg mener, at man skylder de Kommuner, som